

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/883/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113209833
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3113209833.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 35 724 803, v konaní zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5 proti odporcom 1/ S. C., štátnemu občanovi D. republiky, bytom L., 9. mája XXX/XX, 2/ M. C., štátnej občanke D. republiky, bytom L., D. XX, v konaní zastúpenej JUDr. Ing. Vierou Kolačanskou, advokátkou, so sídlom Trenčín, Nám. Sv. Anny 7269/20A a 3/ Miroslavovi Koníčkovi, štátnemu občanovi Slovenskej republiky, bytom Nemšová, Družstevná 19, o zaplatenie 3.974,82 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 17C/278/2013-93 zo dňa 30. júla 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcom 1/ a 3/ sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť odporkyni náhradu trov konania v sume 298,96 eur za trovy právneho zastúpenia, k rukám JUDr. Ing. Viery Kolačanskej, advokátky, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na začatie konania a odporcom náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že navrhovateľ sa proti odporcom 1/ až 3/ domáhal zaplatenia sumy 3.974,82 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.444,45 eur od 25.01.2013 do zaplatenia a vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 331,69 eur titulom nesplateného úveru s tým, že pohľadávky proti odporcom mu bola postúpená na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom, postupcom SLSP, a.s. a navrhovateľom dňa 15.12.2011. Súd vo veci vykonal dokazovanie, z ktorého zistil, že Slovenská sporiteľňa a.s. /banka/ dňa 04.03.2005 uzatvorila s odporcami 1/ a 2/ zmluvu o splátkovom úvere č. 0273470753 /ďalej len "zmluva o úvere"/, na základe ktorej sa Slovenská sporiteľňa, a.s. zaviazala poskytnúť odporcom 1/ a 2/ bezúčelový úver vo výške 100.000,- Sk, a odporcovia 1/ a 2/ ako dlžníci sa zaviazali za dohodnutých podmienok úver vrátiť do 20.02.2015 v pravidelných mesačných splátkach vo výške 1.487 Sk. Súčasťou zmluvy o úvere sú aj všeobecné obchodné podmienky účinné od 01.08.2012. V rovnaký deň, teda dňa 04.03.2005, Slovenská sporiteľňa a.s. uzatvorila s odporcom 3/ dohodu o ručení, na základe ktorej sa odporca 3/ zaručil za dlh odporcov 1/ a 2/ vzniknutý na základe zmluvy o úvere. Dňa 15.12.2011 uzatvorila Slovenská sporiteľňa a.s. s navrhovateľom zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1599/2011/CE /ďalej len "zmluva o postúpení pohľadávok"/, na základe ktorej mal navrhovateľ nadobudnúť pohľadávku veriteľa, postupcu, z úverovej zmluvy voči odporcom. Od nej navrhovateľ odvodzuje aj svoju aktívnu legitimitáciu na podanie návrhu na začatie konania. Podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok je súčasťou postúpených aktív /súboru pohľadávok/ aj pohľadávka voči odporcom 1/ a 2/ ako dlžníkom a odporcovi 3/ ako ručiteľovi. V nej je takisto uvedené, že splatnosť

pohľadávky je dňa 20.02.2015 /rovnako ako je uvedené v úverovej zmluve/. Dňa 27.12.2011 vyhotovila Slovenská sporiteľňa a.s. tri listy /adresátom listu sú odporcovia/, ktorých obsahom je oznámenie o postúpení jej pohľadávky na navrhovateľa. Dňa 24.01.2012 vyhotovil navrhovateľ tri listy /adresátom listu sú odporcovia/, ktorých obsahom je okrem výzvy na úhradu dlhu aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 24.01.2012. Po postúpení pohľadávky, v období od 20.02.2012 do 24.01.2013 odporcovia zaplatili titulom splácania úveru navrhovateľovi celkovo 990 eur v jedenástich platbách. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 261 ods. 3 písm. d), § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods.1 až 4, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1, 2, § 565 Občianskeho zákonníka a podľa § 92 ods.8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Navrhovateľ v návrhu uviedol, že si v konaní uplatňuje svoje právo na peňažné plnenie /pohľadávku/ zo zmluvy o úvere. Túto pohľadávku mal nadobudnúť na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Preto sa súd v prvom rade zaoberal skutočnosťou, či navrhovateľ je aktívne legitimovaný v tomto spore, teda, či je riadnym veriteľom odporcov na základe zmluvy o úvere. Po posúdení zisteného skutkového stavu súd konštatoval, že navrhovateľ platne nenadobudol pohľadávku, ktorej splnenia sa voči odporcom v tomto konaní domáha. Je tomu tak pre rozpor zmluvy o postúpení pohľadávok so zákonom, a teda pre jej neplatnosť v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Uzavretím tejto zmluvy o postúpení pohľadávok nebolo dodržané ustanovenie § 92 ods.8 zákon o bankách. Navrhovateľ v konaní nepreukázal, že by odporcovia udelili banke, teda postupcovi, súhlas s postúpením pohľadávky banky voči nim. Tento súhlas sa podľa uvedeného ustanovenia o bankách nevyžaduje iba v prípade, ak by aj napriek písomnej výzve banky jej klient /odporcovia/ bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Urobenie takejto výzvy banky však nebolo vykonaným dokazovaním preukázané. V tejto súvislosti takisto súd konštatoval /bez vplyvu na záver súdu o neplatnosti postúpenia pohľadávky/, že banka by mohla postúpiť iba do postúpenia splatnú časť nesplneného peňažného dlhu. Vyplýva to zo znenia uvedeného ustanovenia zákona o bankách, za použitia výkladu, ktorý sa opiera o dôvodovú správu k tomuto zákonu, ktorá uvádza: "V odseku 7 /terajší odsek 8, pozn. súdu/ sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.". V dôvodovej správe je teda bližšie uvedené, že právnou úpravou sa upravuje možnosť postúpenia pohľadávky zodpovedajúcej "nesplácanému" dlhu, teda toho, ktorý mal byť splácaný. Podľa zákonnej dikcie dotknutého ustanovenia zákona o bankách je rozhodujúca formulácia: "môže banka svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku", pričom v prvej časti tejto vety je uvedený prípad, že klient je "v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku". Súd mal za to, že slovným spojením "tomuto peňažnému záväzku" je potrebné rozumieť časti záväzku, ktorý je dovtedy splatný a je "nesplácaný". Ako je však uvedené vyššie, táto skutočnosť je v prejednávanom prípade druhoradá, nerozhodujúca. K rovnakému právnomu záveru dospeli v obdobnej veci napríklad aj Krajský súd v Bratislave v uznesení č.k. 6Co/203/2015-394 zo dňa 19.05.2015, či Krajský súd v Prešove v uznesení sp.zn. 6Co/119/2013 zo dňa 29.05.2014. Vzhľadom k záveru súdu o nedostatku aktívnej legitimácie navrhovateľa a v záujme dodržania zásady hospodárnosti občianskeho súdneho konania, bolo podľa súdu nadbytočné zaoberať sa prípadným premlčaním uplatneného práva, ktorú vzniesla odporkyňa 2/. Táto skutočnosť by neprivedila iné rozhodnutie súdu o návrhu navrhovateľa. Ohľadne skutočnosti, že navrhovateľ súdu predložil aj listinný dôkaz, označený ako dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorú mal uzavrieť odporca 1/, súd uviedol, že ak by sa aj jednalo o platné uznanie dlhu /o taký prípad však nejde/, nie je možné z tohto právneho úkonu vyvodiť aktívnu legitimáciu navrhovateľa v spore o zaplatenie dlžnej sumy zo zmluvy o úvere. Je tomu tak preto, že uznanie dlhu nie je samostatným zaväzovacím dôvodom. Uznanie dlhu je jedným z právnych prostriedkov zabezpečenia záväzku a jeho zmyslom je zabezpečenie splnenia povinností, ktoré sú obsahom záväzku. Nemožno ním teda založiť nový záväzok, ten už existuje, resp. mal by existovať. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ nie je majiteľom pohľadávky, z ktorej dlh mal odporca 1/ uznať, nebolo možné platne uznať tento dlh. V tejto súvislosti však súd nad rámec potreby rozhodnutia uviedol, že po posúdení tohto listinného dôkazu, nejde o platné uznanie dlhu, pre nedodržanie formálnych náležitostí uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Pre platné uznanie dlhu podľa Občianskeho zákonníka /ako aj pre uznanie záväzku podľa Obchodného zákonníka/ je nevyhnutné, aby dlžník uznal určitý dlh, resp. záväzok. Tento právny úkon musí byť jasný, určitý a zrozumiteľný. Z dohody nie je zrejmý určitý právny dôvod vzniku záväzku, čo je jedným zo základných zákonných predpokladov pre platné uznanie dlhu. Právnym dôvodom vzniku záväzku mala byť zmluva uzatvorená s pôvodným veriteľom SLSP, a.s. č. zmluvy 273470753 zo dňa 04.03.2005. V dohode o uznaní záväzku sa však neuvádza akým spôsobom vznikol uznaný záväzok. Z dohody vyplýva, že odporca 1/ uznáva dlh pozostávajúci z istiny vo výške 4.314,45 eur /pritom istina predstavuje sumu poskytnutého úveru, čo v danom prípade bola iba suma 3.319,39 eur a čiastočne bola splatená/, z ostatného príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy vo výške 515,42

eur /žiadnym spôsobom nešpecifikovaná/, úrokov z omeškania 9 % ročne zo sumy 4.314,45 eur za dobu od 15.12.2011 do dňa splatnosti poslednej splátky podľa tejto dohody a nákladov na inkasné konanie vo výške 164,95 eur. Z takto formulovaného uznania dlhu nie je zrejmé, aký je právny dôvod dlhu pozostávajúceho z istiny, ktorá prevyšuje istinu úveru z predmetnej úverovej zmluvy, a takisto právny dôvod nákladov na inkasné konanie a aj samotného príslušenstva. Pre úplnosť súd uviedol, že aj podľa rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pokiaľ v dohode o uznaní dlhu sa žalovaný zaviazal zaplatiť peňažnú sumu na podklade záväzkovo právneho vzťahu /zmluvy/, bez toho, aby konkretizoval právnu skutočnosť, ktorá bola dôvodom jeho vzniku, tento právny úkon po obsahovej stránke /z hľadiska jeho predmetu/ nemožno považovať za určitý a je potrebné ho považovať za neplatný právny úkon. Z vyššie uvádzaných dôvodov táto Dohoda nemohla vyvolať žiadne právne následky, pretože uznanie dlhu nebolo platne urobené. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.. Vzhľadom k tomu, že si odporcovia v konaní úspešné právo na náhradu trov konania neuplatnili a z obsahu spisu im žiadne trovy konania ani nevyplývajú, súd im všetkým zhodne náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ. Namietal nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav súdom prvého stupňa. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou navrhovateľa ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Namietal, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Poukázal na to, že v čase postúpenia pohľadávky boli odporcovia v omeškani s plnením svojho záväzku po dobu 1230 dní. Namietal aj záver súdu prvého stupňa o tom, že by banka mohla postúpiť len pohľadávku, resp. jej časť, ktorá sa už stala splatnou. Ak by aj pripustil, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje podmienky postúpenia pohľadávky banky, tak z tohto ustanovenia nevyplýva, že by predmetom postúpenia mohla byť len splatná pohľadávka. Uviedol pritom svoj gramatický výklad uvedeného zákonného ustanovenia. Navrhovateľ ďalej poukázal na to, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky spolu s podaciami hárkami, preukazujúcimi odoslanie tejto písomnosti odporcom. Toto bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu vecnú legitimáciu na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd mal za povinnosť z tohto oznámenia vychádzať. Navrhovateľ z týchto dôvodov žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že jeho návrhu v celom rozsahu vyhovie, alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril odporca 1/, ktorý uviedol, že prvostupňový rozsudok vo veci je správny a zákonný a odvolanie navrhovateľa je nedôvodné. Navrhol preto rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadrila aj odporkyňa 2/. Podľa nej je rozhodnutie súdu prvého stupňa správne a zákonné. Otázkou platnosti postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách sa už zaoberali viaceré všeobecné súdy, ktoré okrem iného vychádzali aj zo stanoviska Národnej banky Slovenska. Tá rovnako zaujala názor, že pred postúpením pohľadávky z banky na iný subjekt je potrebné, aby bola dlžníkovi doručená písomná výzva na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku. K takémuto postupu v tomto prípade nedošlo, odporcovia neboli zo strany banky pred postúpením pohľadávky vyzvaní na plnenie. Banka im už len oznámila postúpenie pohľadávky. Rovnako súhlasí odporkyňa 2/ aj vysloveným názorom prvostupňového súdu, že postúpená mohla byť len splatná časť peňažného dlhu odporcov. Aby bola postúpená platne celá pohľadávka, musela by byť vyhlásená predčasná splatnosť úveru bankou, k čomu však nedošlo. Navrhla preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a jej priznal náhradu trov odvolacieho konania za právne zastúpenie.

Odporca 3/ sa k podanému odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. z dôvodov uplatnených v odvolaní navrhovateľa, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť.

Súd prvého stupňa vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p.. Pri rozhodovaní súd prvého stupňa použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a k odvolacím námietkam navrhovateľa dodáva nasledovné:

Prvostupňový súd založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane navrhovateľa, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti odporcom z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s., keď predložená zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách.

Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu navrhovateľa ním uplatnené právo resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existenciou tvrdeného práva na strane navrhovateľa alebo pasívnej existenciou tvrdenej povinnosti na strane odporcu je imanentnou súčasťou súdneho konania /viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009/ a preto nepostačuje, aby súdu navrhovateľ svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Odvolací súd nerozporuje, že podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. V tomto prípade sa však preukázania zmluvy o postúpení pohľadávky nedožaduje dlžník - odporca ale konajúci súd za účelom overenie navrhovateľom tvrdenej aktívnej vecnej legitímácie. V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offio viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd /nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 266/2014 zo 16. decembra 2014/.

Odvolací súd ďalej v zhode s názorom súdu prvého stupňa uvádza, že v prípade pohľadávky banky /ako to bolo aj v tomto prípade/ je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná /dospelé splátky/ a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon o bankách, a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva, ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon a je preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný.

V tomto prípade navrhovateľ v konaní pred súdom prvého stupňa nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky a preto možno súhlasiť so záverom súdu prvého stupňa, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal pohľadávku proti odporcom 1/ až 3/ nadobudnúť je pre rozpor so zákonom neplatná a navrhovateľ tak nemá aktívnu vecnú legitímáciu na vymáhanie žalovanej pohľadávky. Súd prvého stupňa preto správne návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.. Odporcovia 1/ až 3/ boli v odvolacom konaní úspešní a majú tak právo na náhradu

trov odvolacieho konania. Keďže sa však o náhrade trov konania rozhoduje len na návrh a odporcovia 1/ a 3/ takýto návrh nepodali, odvolací súd odporcom 1/ a 3/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Odporkyňa 2/ si náhradu trov odvolacieho konania uplatnila a preto jej súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 298,96 eur za trovy právneho zastúpenia. Tieto predstavujú tarifnú odmenu 141,09 eur za prevzatie a prípravu zastúpenia + 8,39 eur režijný paušál, tarifnú odmenu 141,09 eur za písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa + 8,39 eur režijný paušál. Výška tarifnej odmeny za úkony advokáta odporkyne 2/ bola vypočítaná podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.. Výška režijného paušálu bola určená podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky ako jedna stotina výpočtového základu pre rok 2015. Odvolací súd uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť odporkyni 2/ náhradu trov konania k rukám zástupcu navrhovateľa v konaní podľa § 149 ods. 1 O.s.p. a v lehote určenej podľa § 160 ods. 1 O.s.p. na 3 dni od právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa /§ 419 CSP/ v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy /§ 427 ods. 1 CSP/.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom /§ 429 ods. 1 CSP/.

Podľa § 428 CSP sa v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/.